

حسین حاتمی نژاد^۱، ابراهیم شریف‌زاده اقدم^۲، عبدالله شیخی^۳

^۱استادیار جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه تهران، ایران

Hataminejad@ut.ac.ir

^۲کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری، دانشگاه زنجان، ایران

Ebrahim.sharifzadeh@gmail.com

^۳دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه‌ریزی شهری دانشگاه تهران، ایران

Sheikhi.a@ut.ac.ir

چکیده

با توجه به اینکه حکمروایی شهری اکنون رویکردی کلیدی در توسعه شهری است، در این پژوهش سعی بر آن است به این سؤال که آیا حکمروایی شهری توانسته است در شکل‌گیری، توسعه و پایداری محله‌های مسکونی تأثیر داشته باشد؟ پاسخی از دید برنامه‌ریزی شهری با توجه به رویکرد پایداری محلات شهری داده شود. هدف کلی پژوهش حاضر، بررسی عملکرد حکمروایی شهری در ارتباط با شکل‌گیری محله‌های مسکونی پایدار شهری و علل ناکارآمدی برخی از آن‌ها در زمینه‌ی مدیریت یکپارچه شهری و توانمند آن است. روش پژوهش، بر حسب هدف کاربردی و از لحاظ ماهیت، توصیفی - تحلیلی بوده و با توجه به عنوان آن، روش جمع‌آوری داده‌ها به صورت پیمایشی و با استفاده از تکنیک پرسشنامه می‌باشد. جامعه آماری، شهروندان ساکن شهر پیرانشهر در سال ۱۳۹۳ می‌باشند که با استفاده از فرمول کوکران، جامعه نمونه به تعداد ۳۸۲ نفر تعیین شد و داده‌ها به روش نمونه‌گیری تصادفی جمع‌آوری گردید که جهت تجزیه و تحلیل داده‌های به‌دست آمده، از نرم‌افزارهای آماری Lisrel و SPSS و مدل تحلیل عاملی اکتشافی و تأییدی و آزمون رگرسیونی استفاده شده است. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که علاوه بر اینکه شاخص‌های به‌کار رفته در پژوهش، تأثیر معناداری بر پایداری محیطی محلات شهری دارد، اعتقاد شهروندان نیز به اینکه آنها بر تصمیم‌گیری‌ها مؤثر بوده و مدیریت شهری خواهان مشارکت‌شان در حکمروایی شهری است، اثر مثبت و قوی بر توسعه پایدار محلات دارد؛ به‌گونه‌ای که عدم حضور مردم در مدیریت شهری بر پایداری محلات شهر تأثیرگذار بوده و شاخص‌های پایداری از مطلوبیت لازم برخوردار نبوده‌اند.

کلید واژه‌ها: حکمروایی شهری، پایداری محله‌ای، پیرانشهر